

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Π. ΦΑΜΠΕΡ

ΤΟ ΑΡΩΜΑ ΤΗΣ ΝΟΡΑΣ

Φράντς έριξε μία τελευταία ματιά στον πίνακα που ζωγράφιζε κι' ύστερα έγειρε κοντά τή Νόρα και φίλησε τό χρυσά μαλλιά τής.

—Ξέρεις, τής είπε, ότι ήμου έρωτευμένος με τό άρωμά σου πριν ακόμη σέ δώ στό πρόσωπο; Στά έγκρίνια τής Έκθέσεως ένοιασα έξασμα δίπλα μου ένα μεθυστικό άρωμα κι' έρωτεύτηκα άμέσως τήν άγνωστη μ' αυτή τήν ύπεροχη μυρωδιά!... Έκείνη όμως τή μέρα δέν μπόρεσα νά σέ ξαναβρω μέσα στό πλήθος, μά κατάλαβα πως ήσουν εσύ, όταν μου έγραψες ότι ήθελες νά σου κάνω τό πορτραίτο, γιατί και τό γράμμα σου είχε τό ίδιο άρωμα...

—Γι' αυτό, τό άπάντησε γελάοντας ή Νόρα, μέ ρώτηρες μόλις μέ είδες: «Μπορώ νά μάθω, κυρία, πώς λενε τό άρωμά σας, τό τόσο μεθυστικό και τόσο άξέχαστο;»

—Ναι και γι' αυτό και τό πορτραίτο σου πρέπει νά έχη τό ίδιο άρωμα με τό άρωμά σου! τής είπε ο Φράντς μέ τρυφερότητα. Και με τό πινέλλο έγραψε κάτω άπ' τό πορτραίτο τής Νόρας μέ κόκκινα γράμματα: «Γο η τ ε ι α»...

«Όταν ύστερ' από μία ώρα, όταν πειά ή Νόρα είχε φύγει, μπήκε μέσα στό άτελιέ ή γυναίκα του ή Έλλην, ο Φράντς στεκόταν ακόμη μπροστά στον πίνακα του.

—Ήταν εδώ ή κυρία Νόρα Σόλμπεργκ; τόν ρώτησε ταραγμένη.

—Σήμερα τελείωσα τό πορτραίτο τής... άπάντησε ο Φράντς. Μά πώς τό ξέρεις, Έλλην;

—Τό κατάλαβα από τό άρωμά τής, τού άπάντησε ή γυναίκα του μέ κάποια πίκρα στή φωνή, και συγχρόνος συλλογίστηκε ότι δέν έβρισκε αυτή τή μυρωδιά μόνο στό άτελιέ τού Φράντς, μά και στα ρούχα του, στα χέρια του, στα μαλλιά του.

Στή μία ή ώρα, πάνω στό φαγητό, ο Γενικός Διευθυντής Σόλμπεργκ, ο άνδρας τής Νόρας, είδοποιήθηκε ότι έπρεπε νά φύγη άμέσως με τό έξοπρος γιά τή Βουδαπέστη.

Ύστερα λοιπόν από τις τρεις, ο Φράντς έλαθε ένα τηλεφώνημα από τή Νόρα, ή όποια τού είπε ότι θα ήγαναι νά τόν πάρη τό απόγευμα με τό αυτοκίνητό τής.

Κι' άλήθεια, στις τέσσερις, ένα πολυτελέστατο αυτοκίνητο έφευγε ήλιγγυθώς γιά τήν έξοχή. Ο Φράντς με τό ένα χέρι κρατούσε τό τιμόνι και μέ τ' άλλο είχε άγκαλιάσει από τή μέση τήν όμορφη Νόρα.

—Πού θέλεις νά πάμε, αγάπη μου; τή ρώτησε.

—Όπου θέλεις, Φράντς... τού άπάντησε κείνη μεθυσμένη από έρωτα.

Μά στις πέντε ή ώρα, ένας χωρικός πού γύριζε από τον κάμπο με τό κάρρο του θήρκε στό δρόμο ένα άναποδογυρισμένο αυτοκίνητο και δίπλα έναν άνδρωπο άναίσθητο και με τό πρόσωπο καταματωμένο. Ήταν ο Φράντς. Πιο πέρα ήταν μία γυναίκαία τσάντα.

Ο χωρικός τόν μετέφερε σ' ένα γειτονικό πανδοχείο κι' έπειτα έτρεξε και φώναξε ένα γιατρό.

Μά δέν μπορούσε πειά νά γίνη τίποτα... Ο γιατρός έμαξε στις τσέπες του έτοιμοθάνατο, θήρκε τό πορτοφόλι του κι' άφοσύ έριξε μία ματιά σ' ένα έπισκεπτήριο, είπε στον ζευόδοχο:

—Τηλεφώνησε σ' αυτή τή διεύθυνση. Είνε ο Ζωγράφος Φράντς Μπρούμφιλντ. Μπορεί νά έχη συγγενείς πού θέλουν νά τόν δούν γιά τελευταία φορά...

Κι' ύστερα κύτταξε τή μικρή γυναίκαία τσάντα πού είχε θρή ο χωρικός δίπλα στον άναίσθητο ζωγράφο. Μά δέν είχε μέσα τίποτ' άλλο παρά ένα μεταξωτό μαντήλι, ένα κόκκινο κρογιόνι, μία πουντιέρα και ένα μικρό μπουκαλάκι με άρωμα «Γο η τ ε ι α». Η κυρία αυτή είχε γίνει άφαντή!...

—Φοβήθηκε τό σκάνδαλο! συλλογίστηκε ο γιατρός. Έτσι είναι όλες ή γυναίκες...»

Και πέταξε τήν τσάντα με περιφρόνηση σέ μία γωνιά τού δωματίου.

Τήν ώρα πού έδυε ο ήλιος, ο Φράντς κουνήθηκε λιγάκι και ψιθύρισε κάτι. Ο γιατρός τότε έσκυψε και τού είπε:

—Μή φοβάστε... Δέν είναι τίποτα... Η κυρία είναι καλά... Κι' εκείνη δέν έπαθε τίποτα. Πήγε νά φέρη ένα άλλο αυτοκίνητο. Ηουχάστε...

—Μά γιατί δέν έχετε φως; ρώτησε ο Φράντς με κόπο. Νύχτωσε κιόλας; Κ' ή Νόρα έβουε έτσι μόνη, μέσα στό σκοτάδι. Ο γιατρός άνατήρησε. Ο έτοιμοθάνατος ζωγράφος δέν έθλεπε πειά... Άξασμα, άρχισε νά φωνάζη:

—Νόρα!... Γύρισε!... Μη μ' άφήσεις μόνο!... Νόρα, αγάπη μου...

—Ηουχάστε... τού είπε πάλι ο γιατρός. Νά, έφτασε ένα αυτοκίνητο... Πάω νά δώ πειός ήρθε.

Και θήρκε στό διπλανό δωμάτιο, όπου συνάντησε μία κυρία κατάχλωμη και ταραγμένη.

—Είμαι... ψιθύρισε ή άγνωστος μ' ένα λυγμό κι' άρχισε νά κλαίη, μη υπορώτας νά συνεχίση.

—Θάνε ή «Νόρα», συλλογίστηκε ο γιατρός.

και τής είπε:

—Κυρία, δέν θέλω νά μάθω τ' όνομά σας. Δέν θέλω νά μάθω τίποτα. Σας λένε Νόρα;

—Γιατί με ρωτάς; Έκανε εκείνη με πνιγμένη φωνή.

—Γιατί ο άρρωστος ζητάει διαρκώς... έσας. Μονάχα έσας!...

—Μονάχα έμένα... ψιθύρισε ή κυρία και χαμογελαστέξασμα, με μία άπερίγραπτη πίκρα.

—Νόρα!... Νόρα!... άκούστηκε κείνη τή στιγμή από τό διπλανό δωμάτιο ή φωνή τού έτοιμοθάνατου.

Η κυρία τότε έκανε νά τρέξη κοντά του, μά τήν κράτησε από τό χέρι ο γιατρός.

—Προσέξτε... τής είπε. Δέν πρέπει νά καταλάβη τίποτα. Νομίζει ότι δέν έχουμε άνάψει τό φως, γιατί δέν θλέπει πειά...

Η κυρία έπνιξε έναν σπαρτακτικό λυγμό, κι' έκρυψε τό πρόσωπό τής μέσα στα χέρια τής, μέ απόγνωση.

Ο γιατρός τότε προχώρησε και μπήκε στό δωμάτιο τού ζωγράφου.

—Η κυρία Νόρα έρχεται! τού είπε.

Και συλλογίστηκε:

«Ήταν καμρός πειά...» Γιατί τό πρόσωπο τού Φρατς ήταν κατακίτρινο, σαν κερύνιο, βρισκόταν στις τελευταίες του στιγμές.

Όταν θήρκε πάλι έξω, είδε τήν κυρία νά κρατάει στό χέρι τής τήν τσάντα πού είχε πέταξει εκείνος καταγής.

—Φαντάσου! συλλογίστηκε. Βάφεται και άρωματίζεται ακόμη και μπροστά στό όνατο!...

Και με μία περιφρόνηση στή φωνή, τής είπε:

—Έλατε... Μην άργήτε...

Έκείνη προχώρησε, πνιγώντας τους λυγμούς τής κι' άγκάλιασε άπελειομένα τον έτοιμοθάνατο.

—Νόρα! ψιθύρισε ο ζωγράφος. Ήρθε λοιπόν; Είσαι κοντά μου; Νόρα!... Δέν μπορώ νά σέ δώ, μά τό άρωμά σου με μεθάει πάλι... Νόρα, αγάπη μου!...

Κι' αυτές ήσαν ή τελευταίες του λέξεις.

Άργότερα, όταν ο γιατρός και ή μιστηριώδης κυρία, καθόντουσαν άπέναντι, κοντά στον νεκρό, δέν τολμούσαν νά κυτταχούν στα μάτια.

—Κυρία, τής είπε σέ μία στιγμή ο γιατρός, θέλω νά σας ζητήσω συγγνώμη. Στήν άρχή πίστεψα ότι είσαστε μία φιλάρεσκη γυναίκα δίχως καρδιά.

Έκείνη, σήκωσε τό δακρυμένο μάτι τής, τόν κύτταξε μ' ένα τραγικό θλέμμα και τού άπάντησε:

—Ναι, είχατε άδικο... Μά δέν μπορούσατε νά ξέρετε ότι δέν με λένε Νόρα κι' ότι έβαλα λίγο άρωμα γιά νά νομίση εκείνος πως ήμου... ή άλλη! Δέν ξέρατε ότι είμαι ή γυναίκα του!...

Και ή Έλλην έκρυψε πάλι τό πρόσωπό τής μέσα στα χέρια τής κι' άρχισε νά κλαίη με πόνο, άπαρηγόρητη.

Π. ΦΑΜΠΕΡ

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

«Όποιος ζητάει συμπόνια από τσιγκούνη, είναι κούτσος όσο κι' αυτός πού περιμένει νά μιλήρη ένας πεθασμένος.

***

Τά μυστικά όπως και τά στρείδια πεθαίνεν άμα τ' άνοιξουμε.

***

Η δόλιακτη τεμπέλα καταστράει κάποτε πιο άνυπόφορη κι' από τήν πιο θαραία δουλειά.

***

Ο καλός και φρόνιμος ντρέπεται γιά τά έλαττώματά του, αλλά δέν ντρέπεται νά τά διορθώνη.

***

Πρέπει ο άνθρωπος νά προσπαθή διαρκώς νά ξεπερνάη πάντα τον έαυτό του. Ο άγώνας αυτός πρέπει νά βαστάη όσο κι' ή ζωή του.